

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 684/2015-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 3 T 54/2010 z 12. apríla 2012, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 To 55/2012 z 30. mája 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 29/2014 z 20. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. augusta 2014 doručené podanie [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Vec: Sťažnosť“, ktoré následne doplnil podaniami 17. apríla 2015, 27. apríla 2015 a 18. mája 2015. Ústavný súd podľa

obsahu kvalifikoval podania sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 54/2010 z 12. apríla 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 55/2012 z 30. mája 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 29/2014 z 20. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 54/2010 z 12. apríla 2012 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu pre výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd sp. zn. 1 To 55/2012 z 30. mája 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a uznal sťažovateľa za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona s tým, že spresnil znenie skutku a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

Proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením

sp. zn. I. ÚS 460/2012 z 3. októbra 2012 tak, že ju odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci, čo odôvodnil najmä takto:

„V danom prípade sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu založenú na argumentácii, ktorá svojím obsahom smeruje predovšetkým k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pričom zároveň z obsahu sťažnosti je zrejmé, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 30. mája 2012 nepodal dovolanie.

Za daných okolností považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za predčasne podanú, a preto ju pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prejednanie a rozhodnutie.“

Vychádzajúc z označeného uznesenia ústavného súdu, sťažovateľ podal proti odsudzujúcemu rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 29/2014 z 20. mája 2014 tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Následne sťažovateľ doručil 6. augusta 2014 ďalšiu sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhoduje v tomto konaní a ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, ako aj napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: *„Mám za to, že som bol odsúdený napriek nedostačujúcemu preukázaniu dôkazov, resp. úplnej absencii konkrétneho – hmotného dôkazu proti mne.*

Napriek tomuto zjavnému porušeniu základného práva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – namietané je porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie – ma neváhal odsúdiť Okresný súd Komárno na trest odňatia slobody, ktorý potvrdil aj Krajský súd Nitra.

Namietané je porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu z 12. apríla 2012, ako aj rozsudkom krajského súdu

z 30. mája 2012. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd ani krajský súd sa v predmetnom konaní nevysporiadali s absenciou dôkazov a nevyhotovenie potrebného technicko – materiálneho zabezpečenia dôkazov.

Namietané je aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 30. mája 2012, argumentujúc okrem iného aj porušením práv obhajoby či založením rozhodnutia na nezákonne vykonaných dôkazoch.“

Sťažovateľ v konkrétnostiach najmä namieta, že všeobecné súdy sa dostatočne nezaoberali posúdením hodnovernosti kľúčovej svedkyne [REDACTED] – matky sťažovateľa, ako aj svedka [REDACTED], policajta. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že jeho matka sa mu v minulosti, ako aj pred oznámením skutku vyhrážala „*zatknutím a vydedením*“ a že ho „*dá zavrieť za každú cenu*“, čo mali potvrdiť aj viacerí svedkovia. Vo vzťahu k svedkovi [REDACTED] sťažovateľ uvádza, že sám priznal, že boli medzi nimi dlhoročne zlé vzťahy.

Sťažovateľ vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní namieta, že „*údajnú vzorku, ktorú mala zaniest svedkyňa [REDACTED] na obv. oddelenie, nezadokumentovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku ako dôkaz*“.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež vysvetľuje, ako malo dôjsť k tomu, že policajtom ukázal, kde majú byť drogy ukryté. Sťažovateľ udáva, že „*Opakovane uvádzam, na otázku operatívca z OR PZ Komárno ([REDACTED]) som mu z vedomosti od [REDACTED] a [REDACTED] odpovedal že údajné veci sa majú nachádzať na povale. To je všetko!*

... Podstatná je tá skutočnosť, že na základe oznámenia príslušníkov PZ ([REDACTED] a [REDACTED]), kde konkrétne sa má igelitová taška nachádzať a následná otázka operatívca [REDACTED] spôsobilo usväčujúci dôkaz voči mojej osobe, o ktorý sa aj opiera odôvodnenie rozsudku vo výroku mojej vine, so skutku, ktorý mi je kladený.“

Sťažovateľ tiež namieta, že z igelitky, v ktorej sa marihuana mala nachádzať, neboli odobraté vzorky DNA, daktyloskopické stopy a pachové stopy, a teda nemohlo byť zistené,

kto s igelitkou a vrecúškami manipuloval. Sťažovateľ upozorňuje tiež na „*premenu – pozmenenie*“ výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] v rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu, ktoré jej výpoveď interpretovali tak, že svedkyňa mala uviesť, že [REDAKOVANÉ] mala sťažovateľovi hovoriť, „*že sa dostanem do basy*“, pričom svedkyňa v skutočnosti vypovedala, že [REDAKOVANÉ] mala sťažovateľovi hovoriť, „*že ma dostane do basy*“.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd „*vyriekol výrok: Porušenie práv [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s rozsudkami 3 T/54/2010 Okresného súdu Komárno v spojení Krajského súdu v Nitre (1 To/55/2012) ako aj uznesením Najvyššieho súdu SR 2 Tdo/29/2014.*

Sťažnosťou sa domáham o zrušenie právoplatných rozhodnutí súdov (Okresný súd, Krajský súd a Najvyšší súd SR) a moje prepustenie na slobodu.“

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu

čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd, sumarizujúc námietky, konštatuje, že ich podstata smeruje proti hodnoteniu dôkazov v jeho trestnej veci, osobitne pritom spochybňuje hodnovernosť výpovede kľúčovej svedkyne [REDACTED] (matky sťažovateľa) a svedka [REDACTED] (policajta). Ďalšie námietky sťažovateľa sa týkajú vzorky drogy, ktorú mala označená svedkyňa zaniest na políciu, identifikácie miesta, kde mali byť drogy ukryté, neodobratia vzorky DNA, daktyloskopických stôp a pachových stôp z igelitky a vrecúšok, ako aj hodnotenia výpovede svedkyne [REDACTED]. V nadväznosti na uvedené ústavný súd ďalej konštatuje, že námietky formulované v sťažnosti sú v zásade identické s námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu, a námietkami, ktoré boli obsiahnuté v jeho dovolaní, t. j. ide o námietky, s ktorými sa už tak krajský súd, ako odvolací súd a tiež najvyšší súd ako dovolací súd zaoberali, pričom úlohou ústavného súdu je posúdiť, či sa s nimi vysporiadali ústavne akceptovateľným spôsobom.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Na účely posúdenia opodstatnenosti tejto časti sťažnosti ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, odvolací súd nezistiac dôvody na postup vyplývajúci z § 316 Tr. por., preskúmal podľa § 317 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadal len vtedy, ak by odvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Rešpektoval zásadu „reformatio in peius“ - zákaz zmeny k horšiemu, pretože odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal prokurátor a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné aj keď z iných dôvodov než namietal v odvolaní.

Na základe prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia odvolací súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Tr. por.

Súd I. stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní pri zachovaní zásad kontradiktórneho konania, postupoval podľa Tretej časti, Tretej hlavy Tr. por. ako aj ďalších jeho ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil takých pochybení, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.. Taktiež boli zachované všetky práva obžalovaného, ktorých porušenie, bez bližšej špecifikácie, tento v odvolaní namietal.

Nebol však celkom dôsledný, pretože v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku - sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), - došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.)...

Súd I. stupňa na základe úplného a zákonne vykonaného dokazovania, po vyhodnotení dôkazov v súlade s kritériami uvedenými v § 2 ods. 12 Tr. por., dospel

v podstate k správnym skutkovým záverom, až na výhrady uvedené ďalej. Zo súhrnu priamych, nepriamych a listinných dôkazov, na obsahy ktorých poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, dospel k správne mu záveru, že skutok sa stal.»

K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa hodnovernosti svedkov krajský súd v napadnutom rozsudku najmä uviedol:

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa podrobne v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol svoje právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov a právne závery, ku ktorým dospel. Podrobne sa zaoberal hodnotením výpovedí obžalovaného, svedkyne [REDAKOVANÉ], svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov a listinných dôkazov... Sám z predloženého trestného spisu nezistil žiadne také okolnosti, ktoré by spochybňovali najmä obžalovaným namietané svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere predstavujú výlučne len jeho vlastné hodnotenie týchto výpovedí a jeho subjektívny názor na osoby týchto svedkov.

Niet pochyb o existencii viacročných rozporov medzi obžalovaným a svedkyňou [REDAKOVANÉ]. Len tento fakt izolovane, sám osebe, nemôže mať vplyv na hodnovernosť svedkyne a pravdivosť jej výpovede...

Vo výpovediach tejto svedkyne neboli zistené žiadne závažné rozpory ani žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že jej svedecká výpoveď nie je pravdivá. Navyac svedkyňou uvádzané skutočnosti potvrdili ďalšie nepriame dôkazy.

Z rovnakých dôvodov nie je možné považovať za nepravdivé ani svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktoré vykonávali v prejednávanej veci procesné úkony. Len samotné subjektívne námietky obžalovaného bez akejkoľvek objektivizácie, voči nim nie sú spôsobilé na vyslovenie záveru o ich nevierohodnosti.“

Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam sa v napadnutom rozsudku krajského súdu ďalej uvádza:

«K odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré sa týkali prvej „neúspešnej“ ohliadky miesta činu odvolací súd uvádza, že súd túto skutočnosť pri hodnotení dôkazov nebral do úvahy. Podstatnou v danom prípade je ohliadka miesta činu vykonaná 30. 03. 2009 o 11.45 h., ktorej výsledok bol „pozitívny“, čo vyplýva aj z dokumentácie na čl. 86 až 89 predloženého spisového materiálu.

S poukazom na závery znaleckých posudkov z odboru zdravotníctvo - odvetvie psychiatria, Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a listinné dôkazy, najmä zápisnicu o ohliadke miesta činu, fotodokumentáciu, správu Národnej protidrogovej jednotky považoval odvolací súd obhajobu obžalovaného prezentovanú aj v odvolacom konaní za spoľahlivo vyvrátenú. Z toho dôvodu návrhy obžalovaného na vypočutie svedkov nepovažoval za potrebné.

Pokiaľ však ide o úplnosť skutkových záverov uvedených vo výroku o vine napadnutého rozsudku ohľadne množstva zaistenej marihuany a jej ceny, v tomto smere súd I. stupňa pochybil, keď tieto uvádzal v rozpätí od najmenšieho po najväčšie zistené množstvo zodpovedajúceho jednotlivým dávkam drogy a tiež ich hodnoty. Vzhľadom k požiadavke, aby výrok o vine bol jasný, určitý a zrozumiteľný a zásade „in dubio pro reo“ mal súd I. stupňa (a už prokurátor v podanej obžalobe) viesť pre obžalovaného najpriaznivejší stav, zodpovedajúci najnižšiemu množstvu a najnižšej zistenej hodnote drogy...

Odvolací súd zistil, že súd I. stupňa pochybil v prospech obžalovaného aj v právnej kvalifikácii skutku. Hoci v skutkových záveroch ustálil, že obžalovaný si neoprávnene zadovážil sušené rastliny rodu Cannabis a tieto na povale hospodárskej budovy neoprávnene prechovával, správne mal toto konanie právne kvalifikovať aj podľa písm. c/ ods. 1 § 172 Tr. zák.

Pretože prokurátor pri výroku o vine v neprospech obžalovaného odvolanie nepodal, odvolací súd toto pochybenie v prospech obžalovaného, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ (zákaz zmeny k horšiemu) napraviť nemohol.

Na základe uvedených dôvodov zistených v rámci prieskumnej povinnosti, odvolací súd po zrušení odvolaním napadnutého rozsudku, vychádzajúc zo skutočností známych

z výsledkov vykonaného dokazovania súdu I. stupňa a v podstate správne zisteného skutkového stavu, mohol sám vo veci rozhodnúť (322 ods. 3 Tr. por.) s tým, že len upravil skutok tak, aby zodpovedal skutkovému deju zistenému na základe zákonne vykonaných dôkazov.

Po právnej stránke odvolací súd toto konanie obžalovaného kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., pretože neoprávnene prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a taký čin spáchal vo väčšom rozsahu...

K osobe obžalovaného bolo zistené, že je slobodný, bezdetný, vyučený automechanik. Počas výkonu väzby bolo jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni, dodržiaval príslušné ustanovenia Zákona, o výkone väzby a Ústavného poriadku, nebol disciplinárne potrestaný...

Súd I. stupňa pri ukladaní trestu odňatia slobody a určení jeho výmery vychádzal z postupu § 38 ods. 5 Tr. zák. s prihliadnutím na predchádzajúce odsúdenie pre zločin a zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby 10 rokov o jednu polovicu rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou t. j. polovica z 5 rokov, a ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v sadzbe 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov.

Odvolací súd vzhľadom na zistené pochybenie a nemožnosť použitia § 38 ods. 5 Tr. zák., pri rozhodovaní o výmere trestu odňatia slobody vychádzal zo sadzby 10 až 15 rokov, ktorú upravil postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., t. j. za zistenej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. - obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený a nezistených poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. Týmto postupom zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby 10 rokov o jednu tretinu (1/3 z 5 rokov) a ukladal trest v sadzbe 11 rokov a 8 mesiacov až 15 rokov.

Vzhľadom na spôsob spáchania činu, úmyselné zavinenie obžalovaného, zistenú jednu priťažujúcu okolnosť, nezistené poľahčujúce okolnosti, jeho osobu ako aj pomery, kladné hodnotenie z výkonu väzby a možnosť jeho nápravy, zistené pochybenia v prospech obžalovaného, za primeraný a dostatočný trest na jeho nápravu z hľadiska individuálnej

i generálnej prevencie, odvolací súd považoval trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov...»

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože mu predchádzalo konanie pred okresným súdom a rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa, pričom prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Z toho vyplýva požiadavka komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vychádzajúc z uvedeného právneho východiska, ústavný súd preskúmal aj odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu s osobitným zreteľom na námietky sťažovateľa.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„Na základe obžaloby Okresnej prokuratúry Komárno č. 2 Pv 205/09-23 zo dňa 13. 4. 2010 prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému [REDAKOVANÉ]. Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného [REDAKOVANÉ], výsluchom svedkyne [REDAKOVANÉ]... svedka [REDAKOVANÉ]..., vypočul svedkyňu [REDAKOVANÉ], prečítal v zmysle § 268 ods. 2 Tr. por. znalecké posudky, prečítal listinné dôkazy, oboznámil trestný spis tunajšieho súdu sp. zn. 1 T 81/2005 ako aj oboznámil ostatný obsah trestného spisu.

... Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] neoprávnene prechovával rastliny rodu Cannabis (konopa) v celkovej hodnote zaisteného konope, z ktorého by bolo možné vyrobiť najmenej 1.939 až 5.155 obvykle jednorazových dávok drogy, ktorej hodnota by bola na čiernom trhu 6.435,48 € až 26.498,58 €. Súd uvedené konanie obžalovaného mal v konaní za preukázané z výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ], z ohliadky miesta činu, zo znaleckého posudku kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave a z ostatných listinných dôkazov. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný jedného dňa z auta

priniesol jednu igelitovú tašku. Svedkyňa videla, že obžalovaný je veľmi nervózny, chodil po dvore a videla na ňom, že rozmýšľa, kam má tašku uložiť. O pár dní ju vytiahol a povedal jej, že on z tých vecí spraví veľa peňazí. Svedkyňa sa ho vtedy spýtala, či sú to drogy a on sa je priznal, že áno. Keď sa svedkyňa dozvedela, že sú to drogy, tak zavolala policajtov. Policajti prvý krát drogy nenašli. Keď odišli policajti, obžalovaný sa vrátil na svoje miesto na povalu a znovu následne začal predávať drogy. Druhý krát keď prišli policajti, tak našli na povale drogy. Obžalovaný keď nebol doma, tak svedkyňa začala hľadať uvedenú tašku, lebo videla, že obžalovaný stále chodí na povalu. Vyliezla po starom rebríku a tam našla predmetnú tašku. Taška bola položená na povale za vrecom. Išlo o tú istú tašku, ktorú doniesol obžalovaný domov. Boli na nej vzory rôznych farieb a bola farebná. Svedkyňa videla, že je tam nejaká zelená látka, ktorá bola v sáčkoch. Obžalovaný chcel drogy predať, aby mal peniaze. Svedkyňa uviedla, že raz alebo dvakrát videla ako to vážil na novej digitálnej váhe, ktorú si obžalovaný kúpil pre tieto potreby. Svedkyňa obžalovaného živila, nakoľko obžalovaný nikde nepracoval a nemal žiaden príjem. Vzťahy medzi nimi v období, ktoré predchádzalo inkriminovanému obdobiu neboli dobré, lebo obžalovaný nechcel pracovať a svedkyňa mu neustále hovorila, že ona ho živiť nebude. Svedok [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi uviedol, že na políciu sa dostavila matka obžalovaného, ktorá v malom sáčku doniesla vzorku zelenej sušenej rastliny korenistého zápachu a uviedla, že to našla u nich doma nad kurínom na povale. Uviedla, že je tam toho viac a patrí to obžalovanému. Svedkovi matka obžalovaného uviedla, že videla obžalovaného z inkriminovaného miesta odchádzať a chcela vedieť čo tam je a čo tam obžalovaný robil. Vtedy objavila uvedené sáčky. Následne svedok spolu s kolegom išli na toto miesto, ktoré im ukázala matka obžalovaného. Na inkriminovanom mieste svedok [REDAKOVANÉ] našiel igelitku, ktorá bola plná sáčkom s takou istou rastlinou. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] svedkovi [REDAKOVANÉ] pri vyťažovaní uviedol, že on to tam dal a ako sa k tomu dostal, pričom obžalovaný mal viacero verzií. Jedna z nich bola, že za požičané peniaze to mal obžalovaný u seba. Svedok [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi uviedol, že v deň kedy mal službu prišla na Obvodné oddelenie PZ v [REDAKOVANÉ] matka obžalovaného a doniesla ukázať vzorku sušenej rastliny, ktorá sa mala nachádzať vo väčšom množstve na povale v mieste jej trvalého bydliska. Následne išli na miesto za jej doprovodu a matka

obžalovaného im ukázala miesto kde sa nachádzalo igelitové vrecko so sušenou rastlinou. Matka obžalovaného uviedla, že túto rastlinu tam dal jej syn [REDACTED]. Svedkyňa [REDACTED] uviedla, že vykonávala ohliadku miesta činu. Na dvore pred domom čakala svedkyňa [REDACTED] a obžalovaný. Svedkyňa uviedla, že veci sa nachádzali na povale, ktorá bola v zadnom dvore v dome, kde býval obžalovaný s jeho matkou. Najprv bol predný dvor a potom sa prešlo malou brámkou do zadného dvora a v tej budove na povale boli zaistené stopy. Svedok [REDACTED] uviedol, že obžalovaný pri ohliadke ukazoval kde veci mali byť ukryté. Svedok uviedol, že nájdená látka bola uložená v priesvitných sáčkoch. Zo samotnej ohliadky miesta činu mal súd preukázané, že miesto činu sa nachádza v služobnom obvode [REDACTED], pričom ide o rodinný dom č. [REDACTED]. Do dvora rodinného domu je vstup cez železnú bránu. Po vojdení cez kovovú bránu sa vojde na dvor rodinného domu. Na ľavej strane sa nachádza prízemný rodinný dom. Po prejdení približne 25 m sa nachádza ďalšia bránka vedúca do hospodárskej časti pozemku. Po odbočení doľava sa nachádza prístrešok nad klietkami pre zajacov. Po rebríku je vstup na povalu, kde hneď po otvorení na povalu vpravo sa nachádzalo jedno silonové vreco, za ktorým sa nachádzala na zemi jedna igelitová taška, v ktorej sa nachádzali dve ďalšie igelitové tašky s obsahom sáčkov v počte 8 ks s obsahom zelenohnedej sušenej rastlinnej látky nezisteného množstva. Súd mal ďalej zo znaleckého posudku Kriminelistického a expertízneho ústavu policajného zboru v Bratislave č. PPZ-3191/KEU-BA-EXP-2009 preukázané, že rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok. Súd z uvedeného znaleckého posudku a zo správy Národnej protidrogovej jednotky zo dňa 21. 8. 2009 zistil, že predložené množstvo konope...

Svedkovia [REDACTED], [REDACTED], svedkyňa [REDACTED], svedok [REDACTED], [REDACTED] a svedkyňa [REDACTED] sa vo svojich výpovediach vyjadrovali ku vzťahu obžalovaného a jeho matky. Svedkyňa [REDACTED], [REDACTED] a svedok [REDACTED] sa vyjadrili tiež k tomu, že matka obžalovaného mala obžalovaného, jeho družku a svedka [REDACTED] obviniť s krádeže fotoaparátu, ktorý neskôr obžalovaný našiel v skrini u nich doma. Svedok [REDACTED] poprel vo svojej výpovedi aj pri konfrontácii so svedkyňou [REDACTED], že by ju ovplyvňoval v tom

ako má pred vyšetrovateľom vypovedať. Obranu obžalovaného spočívajúcu v tom, že svedkyňa [REDACTED] ho spolu s jeho družkou a svedkom [REDACTED] obvinila z ukradnutia fotoaparátu, ktorý obžalovaný následne neskôr našiel súd považuje za účelovú v záujme odpútať pozornosť od merita veci. Vec s fotoaparátom nesúvisí s touto vecou, nakoľko v prejednávanej veci nejde o prejednanie krádeže fotoaparátu matky obžalovaného. Obrana obžalovaného spočívajúca v tom, že matka obžalovaného sa mala vyjadrovať, že obžalovaný sa dostane do basy nespochybňuje vierohodnosť výpovedí svedkyne [REDACTED], nakoľko nebolo sporné medzi obžalovaným a svedkyňou [REDACTED], že ich vzťah je dlhodobo narušený a zlý. ... Navyše z výpovede [REDACTED] vyplýva, že matka obžalovaného zvykla na záver hádky obžalovanému povedať, že takto sa dostane do basy. V konaní nebolo preukázané, že by matka obžalovaného úmyselne chcela privodiť jeho trestné stíhanie, aby sa obžalovaný dostal do výkonu trestu odňatia slobody. Nebolo v konaní preukázané, že by tašku s drogami dala na povalu úmyselne matka obžalovaného alebo niekto iný. ... Súd obranu obžalovaného považuje za účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti a vyvrátenú výpoveďami svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a výpoveďou svedka [REDACTED]...“

Pred vyslovením svojho postoja k napadnutému rozsudku krajského súdu považuje ústavný súd za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, resp. svojvoľné a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok

porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V nadväznosti na skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v ktorej sa uvádza „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*). Rovnako ESLP vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko*, rozsudok z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ (rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B)

Ústavný súd si osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru a v tejto súvislosti vo svojich rozhodnutiach konštantne uvádza, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje

na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“ (napr. III. ÚS 209/04).

V nadväznosti na základné východiská svojej ustálenej judikatúry ústavný súd, poukazujúc na kľúčové časti napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s obsahom prvostupňového rozsudku okresného súdu, konštatuje, že krajský súd venoval primeranú pozornosť všetkým odvolacím námietkam sťažovateľa vrátane tých, ktoré sťažovateľ zopakoval aj vo svojej sťažnosti. Ústavný súd zastáva názor, že odvolací súd sa s nimi ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal, pričom obsah jeho rozhodnutia nesignalizuje také nedostatky, ktoré by mohli mať ústavnú intenzitu. Ústavný súd hodnotí námietky sťažovateľa, ktoré uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ako aj v konaní pred ústavným súdom, za jeho účelovú obranu, ktorá nie je spôsobilá vyvrátiť výsledky dokazovania, ktoré viedli okresný súd a následne krajský súd v odvolacom konaní k ustáleniu záverov, že skutok, za ktorý bol sťažovateľ, sa stal. Naopak, ústavný súd považuje skutkové závery všeobecných súdov za spoľahlivé a hodnoverné a zastáva názor, že všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní v trestnej veci zohľadnili všetky požiadavky, ktoré vyplývajú z obsahu práva na spravodlivé súdne konanie.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil taktiež na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená, a na ten účel preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

V relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«V dovolaní uplatnil námietky z vecných a právnych dôvodov (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), uvedené v nasledujúcej časti tohto odôvodnenia ...

Ide o nasledujúce námietky:

- § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. - nezákonný postup policajtov, ktorý obvinenému už pred obhliadkou povedali, kde sa má taška s omamnou látkou nachádzať (námietka mala byť v prípade jej vecnej správnosti uplatnená podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. ako zákonne nesúladne vykonanie dôkazu).

Námietka je nedôvodná, údaj o umiestnení tašky čerpali policajti z Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDAKOVANÉ] od oznamovateľky trestného činu [REDAKOVANÉ] a nemali žiaden dôvod ho pred obvineným tajiť pred vykonaním úkonu obhliadky.

- § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. - rozpory vo výpovediach svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (táto okolnosť sa v dovolaní tvrdí opakovane).

Hodnotením dôkazov sa dovolací súd nezaoberá, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť vety za bodkočiarkou). Túto okolnosť judikatúra najvyššieho súdu už chronicky zdôrazňuje.

- § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. - vzorka, ktorú doniesla [REDAKOVANÉ] na Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ] nebola zaistená a zadokumentovaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku (námietka mala byť v prípade jej vecnej správnosti uplatnená podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.).

Dokumentácia vzorky nebola potrebná, nakoľko skutok bol od vznesenia obvinenia vymedzený len vo vzťahu ku droge, zaistenej (až) pri výkone obhliadky na povale hospodárskej budovy. Vzorka bola len súčasťou trestného oznámenia [REDAKOVANÉ] a sama osebe nemala dôkazný význam.

- § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. - vzorky zaistené na mieste činu a označené ako stopa č. 1 až č. 8 pred zaslaním na expertízu neboli skúmané daktyloskopicky ani z hľadiska výskytu DNA na nich.

Vo vzťahu k tejto námietke platí to, čo bolo uvedené vo vzťahu k hodnoteniu rozporov svedeckých výpovedí. Dovolací súd nemôže preskúmať výber dôkazov, na ktorých napadnuté rozhodnutie zakladá svoje skutkové zistenia. K tejto otázke sa vyjadruje aj rozhodnutie 7/2011 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (čiastka 1/2011), a to nasledovne:

„Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu“.

- § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. - nezákonný postup pri „domovej prehliadke“, v rozpore s §§ 104 ods. 1, 105 ods. 1. ods. 2 Tr. por. Nešlo o domovú prehliadku, ale o obhliadku (miesta činu), ako to zodpovedá aj vyhotovenej zápisnici (vlastníkom nehnuteľnosti - iných priestorov bola výlučne oznamovateľka [REDACTED]).

Nebol teda potrebný ani príkaz podľa § 101 ods. 1 Tr. por., nakoľko nešlo o zásah do práv vlastníka alebo oprávneného užívateľa nehnuteľnosti (iného priestoru – hospodárskej budovy).

To vyplýva z § 104 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého domovú prehliadku, osobnú prehliadku alebo prehliadku iných priestorov, alebo prehliadku pozemku možno vykonať len po predchádzajúcej výzve toho, u koho alebo na kom sa má taký úkon vykonať, a to len

vtedy, ak sa výzvou nedosiahlo dobrovoľné vydanie hľadanej veci alebo odstránenie iného dôvodu, ktorý viedol k takému úkonu.

V preskúmvanej veci sa hľadala v dotknutom priestore droga na podnet vlastníka predmetnej budovy, učineného za účelom odstránenia protiprávneho stavu a postihu páchatela.

Za týchto okolností bolo zákonné a legitímne vykonať obhliadku, a to v súlade s kritériami § 154 Tr. por. (podľa odseku 1 tohto ustanovenia sa obhliadka vykoná, ak majú byť priamym pozorovaním objasnené skutočnosti dôležité pre trestné konanie, najmä ak by mohli byť zistené alebo zaistené akékoľvek stopy). Zápisnica o úkone obhliadky (§ 154 ods. 2 Tr. por.) bola spísaná ako zápisnica o obhliadke miesta činu - miestom činu je tu miesto prechovávaní drogy.

Platí teda nasledovné:

Príkazy súdu a prokurátora sa v trestnom konaní vydajú len v prípade zákonného dôvodu na zásah do základných alebo iných práv a slobôd dotknutých osôb.

Domovú prehliadku alebo prehliadku iných priestorov alebo pozemku na účel zabezpečenia veci dôležitej pre trestné konanie nie je potrebné nariadiť, ak je zrejma dobrovoľná súčinnosť osoby, ktorá je vlastníkom alebo oprávneným užívateľom nehnuteľnosti, v (na) ktorej sa má vec nachádzať.

V takom prípade sa použije inštitút vydania alebo odňatia veci (§ 91 Tr. por.), po prípadnom predchádzajúcom, resp. súčasnom vykonaní obhliadky (§ 154 Tr. por.), bez nariadenia prehliadky uvedenej v § 99 ods. 1 alebo ods. 2 Tr. por.

Aj v prípade nariadenia domovej prehliadky alebo prehliadky iných priestorov alebo pozemku sa od výkonu prehliadky upustí, ak sa dobrovoľné vydanie veci dosiahlo predchádzajúcou výzvou pri splnení podmienok uvedených v § 104 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.

Aj táto námietka je teda nedôvodná.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie odmietol ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por.»

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa vysporiadal ústavne akceptovateľným

spôsobom, odôvodnenie jeho rozhodnutia je zrozumiteľné a presvedčivé a nepochybne ho nemožno považovať ani za arbitrárne. Naopak, odôvodnenie napadnutého uznesenia vychádza z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu v obdobných veciach, ako aj zo znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd osobitne poukazuje na dikciu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, z ktorej vyplýva, že „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že aj v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2015